

Svajonų
ROMANAI

Karamelė

BELLA FRANCES

Nuodėminga pažintis

2017 kovas-balandis

Knygute.lt

Bella Frances
(Bela Francis)

NUODĒMINGA PAŽINTIS

Romanas

Versta iš Bella Frances, Dressed to Thrill, 2014
© Bella Frances, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Filomena Vaitkutė, vertimas iš anglų kalbos,
2016

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0185-2

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

Pirmas skyrius

Tara Marija Ficpatrik Devin buvo bloga mergaitė. Labai bloga. Ji daug dirbo, elgėsi įžūliai, o jos sėkmę liudijo réksmingos antraštės internete. Jai patiko, kad tarptautinės mados pasaulis, kuriame visi vienas kitą ėda, apie ją sužino šitaip. Šį vakarą, paskutinę šlovingo, bet varginančio darbo sezono dieną, ryškių neono lempų apšviestas laukinis jos kūno grožis spindėte spindėjo tamsioje naktinio klubo patalpoje.

- Bet ką man daryti?

Nekreipdama dėmesio į triukšmą, kuris sklido nuo gretimo tamsoje skendinčio stalelio kojomis trypiant į grindis, Tara pasirausė rankinėje ir išsitraukė pudrinę. Įtempusi lūpas dar kartą brūkštelėjo per jas kerinčios raudonos spalvos dažais – buvo šiek tiek apsvaigusi, bet ne tiek, kad jomis nesirūpintų.

- Viskas bus gerai, – pareiškė žiūrėdama į atvaizdą mažame veidrodėlyje.

Storas dažų aplink akis sluoksnis beveik nepažeistas – ir kodėl ji iki šiol šitaip nesidažydavo? Žvilgsnis tiesiog... pritrenkiantis.

- Jis gali čia bet kurią minutę užsukti važiuodamas į namus! Jei mane pamatys... pamelavau, kad trauksiu tiesiai namo...

Tara užmovė ant lūpų dažų dangtelį. Tiesą sakant, ši mergaitė šiek tiek erzino.

- Fernanda.

Ji dėbelėjo iš pradžių į aukštakulnius storu sidabro spalvos padu, tada į išskirtinio grožio Fernandos Kruz veidelį - šios seksualios pauglės iš Ispanijos atvaizdas dar dešimt metų galėtų puošti lėktuvų takus oro uostuose ir nedidelio formato laikraščių puslapius. Tamsi vešlių plaukų sruoga seksualiai užkritusi ant akies, trumpa ryškiai raudona suknelė vos dengė neįsivaizduojamo ilgumo šlaunis. Apie tai, kad pasaulis kraustosi iš proto dėl maisto, kuriame daug angliavandenių, ši mergaitė tikriausiai nė negirdėjusi.

- Ką?

Tara bakstelėjo lūpų dažų tūbele jos pusėn.

- Netaušk niekų. Vargu, ar jis čia pasirodys. Jei ir pasirodys... o šitai, tiesą sakant, iš tikrųjų gali nutikti... paliepk, kad dingtų iš tavo gyvenimo ir liautųsi apsimetinėjęs, kad tavimi rūpinasi, kaip visi vyrai, - ji vėl atsidarė pudrinę, išsišiepė kaip beždžionė ir trynė nuo dantų

lūpų dažų likučius tol, kol tie ėmė gurgždėti. – Nieko blogo nedarai, Fernanda. Juk tai tik atsi-sveikinimo vakarėlis!

– Nesupranti. Brolis Maiklas yra mūsų šeimos galva. Jei mane pamatys *čia*, man... – Ferna suėmė kaklą, tarsi save smaugtų.

– Vis dėlto jis turėtų suprasti, kad reklama neatskiriama šių laikų mados pasaulio dalis – privalai būti matoma, apnuogintomis krūtimis, bučiuoti Harį...

– Bet aš vis dar mažoji sesutė, Tara! Jam visa tai ne prie širdies. Jam viskas čia nepatinka. Jis norėtų, kad studijuočiau finansus ar ką nors panašaus. Brolio nuomone, drabužių demonstruotojos yra bukagalvės, o apdarų kūrėjai – paprasčiausi klastotojai.

Tara atidžiau nei paprastai užsegė rankinę. Ji gerai pažinojo arogantišką Fernos brolių Maiklą Kruzą, įsikūnijusį vyriškumą. Fernandai prieš dešimt valandų demonstruojant ant podiumo pačias naujausias pavasario ir vasaros sezonui skirtas Taros sukneles Londone beprotiškai patrauklus jos brolis pirmoje eilėje tuščiu žvilgsniu stebėjo renginį tarsi ką tik nutapytą paveikslą su kažkokiais neaiškiais šešėliais.

Tačiau, nors tada Tarai to pasakyti niekas

neišdrįso, spaudos atstovai iškart juo susidomėjo. Nuotraukos su Maiklo atvaizdu – nepriekaištingai pasiūtas kostiumas, vyriškas smakras ir abejingas žvilgsnis – po akimirkos jau buvo interneto mados svetainėse. Gerai, kad Angelika, kita jo sesuo, bent šiek tiek domėjosi renginiu. Ir net pažadėjo Tarai finansinę paramą kuriant nuotakos suknelę. Išgirdus malonius jos žodžius, kartėlis dėl to vyriškio arogancijos iškart nublanko!

– Mieloji Ferna, puikiai padirbėjome. Mūsų sėkmė tik pradeda įsibėgėti. Man asmeniškai šis vakarėlis ne mažiau svarbus kaip pats renginys. O tu irgi jo laukei visą mėnesį. Po dviejų savaitių tai pakartosim Paryžiuje! *Jéga!* Jei jis netyčia čia pasirodytų, pasakysim, kad eitų... kad rūpintųsi savo reikalais – o mudvi smagiai pasišoksime ir pasilinksminsime, ir tu pamatysi, kad apie tai parašys ne vieną eilutę. Nagi, nusišypsok!

Sugriebusi už rankos truktelėjo Ferną prie savęs. Ji buvo aukšta, be aukštakulnių beveik 180 centimetrų ūgio, ir šalia jos Tara atrodė putli. *Labiausiai nutukusi mados pasaulio atstovė. Juokinga storulė.* O, taip, ji girdėdavo taip sakant. Kartais tai žeidavo, kaipgi kitaip. Bet jau seniai pastebėjo, kad net nieko neval-

gydama ir negerdama vis tiek būtų apkūni. Todėl savo apkūnumu sumaniai naudojosi – žinojo, kaip išryškinti tarpą tarp krūtų ir paslėpti pūpsantį pilvą, nevaržant liemenėlėmis ar korsetais.

Dabar, mados elitui susidomėjus, jai magėjo užkariauti mados kryptis diktuojančios spaudos puslapius. Todėl ir per madų demonstravimą pateiktą suknelę ji skyrė *Septynmetei kalei: nuo Merlinos iki Madonos*. Jai pačiai toks pavadinimas atrodė pernelyg įžūlus ir pataikaujantis žemam skoniui, bet suknelės, „tinkamos važiuoti nebent limuzinu“, jau kitą rytą puikavosi žiniasklaidos puslapiuose. Jai buvo skirta ne viena laikraščio skiltis ir tai, be abejonės, sukels dar daugiau apkalbų tarp jos vadovaujamų žmonių. Bet mergaitės turės nuryti nuoskaudą ir prikąsti liežuvį – beje, šito ji pati taip ir neišmoko...

Pasikeitė didžėjus, užgrojo lėta muzika. Tara matė, kaip Ferna, sekdamas paskui daug žadantį gražuolį, skynėsi kelią per minią į šokių aikštelę, šypsodamasi ir siūsdama oro bučinius, nors ir žemesnio rango, bet svarbioms šio verslo įžymybėms. Čiupusi šampano taurelę nuo pro šalį nešamo padėklo, Tara išslinko į prieškambarį – nenorėjo leistis į kalbas su

olandų finansininku, už kurį nuobodesnio žmogaus tikriausiai nebuvo visame pasaulyje. Lengviau atsipūtusi, gurkštelėjo šampano ir vos neužspringo burbuliukais – visi ten buvę svečiai staiga pasuko galvą į vieną pusę ir ji suprato, kad į renginį atvyko kažkoks *iš tikrųjų* svarbus asmuo.

Viskas Taros gyvenime vyko per greitai. Pro tui iki galo neapdorojus informacijos, jai iš burnos pasipildavo žodžiai. Kartais dėl to kildavo sunkumų. Štai ji ką nors pasako ar padaro, bet tai, ką *iš tikrųjų* pasakė ar padarė, suvokia tik po kelių sekundžių. Bet dabar, šią akimirką, ji stebėjo tarsi sulėtintame filme. Suakmenėjo prieškambarėje, nieko aplink nematydama, regėdama tik jį, žengiantį raudonu kilimu, – išdidų ir pasitikintį savimi Maiklą Kruzą. Taip, tai buvo jis.

Kambariui sušvitus nuo akinamai baltų fotoaparataų blyksčių, jis pasuko galvą ton pusėn, iš kur sklido tylus ir šiek tiek erzinantis triukšmas. Dabar ji galėjo geriau apžiūrėti – kaip ir tikėjosi, jis buvo aukštas, kūnas – tiesiog tobulas. Ji tik išimtiniais atvejais kūrė drabužius vyrams, bet puikiai numanė, kas slypi po medžiaga, kuri slėpė jo nugarą. Kūną nuo tvirtų pečių iki liemens dengė nepriekaiš-

tingai išmankštinti raumenys.

Atmetęs atgal švarko šoną, uždėjo ranką ant klubo, šilkiniai marškiniai, blyksint šviesoms, švytėjo akinamu baltumu. Jis pasisuko, žengė kelis žingsnius pirmyn ir paėmė kažkokį apsauginio jam ištiestą daiktą. Įsidėjęs jį į kišenę, nužvelgė arčiausiai stovinčių žmonių veidus, o tada...

Tada neįtikėtinais tamsios akys įsmigo į ją. Jam tyrinėjant žvilgsniu, jos širdis daužėsi ir pašėlusi. Akims kiek ilgiau užtrukus prie krūtinės, ji instinktyviai pakėlė ranką, norėdama ją pridengti. Kad geriau matytų, vyras pasisuko į ją visu kūnu ir nužvelgė nuo galvos iki kojų, kojas net du kartus.

Fotoaparatai net dūzgė, minia, pastebėjusi, kad svečias ją susidomėjo, suklego, šaukė jį vardu. Apdovanojęs ją globėjiškai kvaila šypsena, vyras nusigrėžė.

Šiluma, nutvilkiusi jai krūtinę, raudonių užliejo skruostus – vėl sukilo nuo vaikystės kaninantį jautrumą. Tokio skaudaus dūrio ji jau seniai nepatyrė. Ir tai ją dar smarkiau supykde – kaip jis *drišta*? Tara žengė žingsnį į priekį, ketindama iškloti, ką apie jį mano – apie jį ir jo nykiai bjaurius, nors siūtus pagal užsakymą, drabužius. Maiklas pateko tarp pasaulinio

masto kūrėjų, atėjo čia įstabių laikų – kai visų mados žurnalistų akys nukreiptos į būsimus talentus, bet elgiasi įžūliai, jam rūpi tik aukščiausią įvertinimą jau turinčios senienos, koks, tiesą sakant, yra ir jis pats.

Tara dar kartą įsitikino, kad jis spaudos numylėtinis, o iš tiesų – dar vienas nevykėlis, kurio supratimas apie meną toks siauras, kaip ir jo madingas, niekuo neišsiskiriantis kaklaraištis. Nieko keista, kad jis žavisi ir pripažįsta tik gražius žmones. Pinigai ir kojų ilgis rūpi labiau negu tikras talentas. Kol kas ji šiame vyre įžvelgė tik tiek.

Kad yra teisi, Tara įsitikino pamačiusi, kaip būrelis žaismingų merginų gražiais drabužiais linksmai klegėdamos ir nesidrovėdamos rodyti nuogas šlaunis apsupo jį ratu. Vyras nušvito, dvi iš jų apkabino, o tos iškart tarsė tėvui prigludo prie krūtinės. Koketiškas elgesys buvo bjaurus. Kartais *labai* skaudu, kad irgi esi moteris.

– Tara, brangioji! Puiku, kad ir vėl susitikome.

Tara atsigręžė ir pamatė, kad prie jos artinasi trečioji Kruzo ratelio mergina. Žavioji Angelika, visų laukiama klientė ir apie madą nusiimananti žiniasklaidos graibstoma dievaitė. Ką

gi. Dievo valia susijungus dviem X chromosomoms, Kružų giminė galėtų būti pratęsta.

- Angelika!

Oro bučinukas, dar vienas oro bučinukas ir su pasitenkinimu mestas žvilgsnis į įžymųjį pasipūtėlį. Tas pastebėjo žvilgsnį, tačiau reagavo ramiai. Stovėjo tarp gerbėjų nė kiek nesutrikęs ir ramus. Bet ar buvo galima jį kaltinti, jei apspitusios glaudžiu ratu šios ryte rijo jį akimis?

- Gražiai atrodai, Angelika... kaip visada. Leisk pasigrožėti, - Tara žengė žingsnį atgal, kad geriau matytų. - Iš tiesų moki dėvėti madingus drabužius. Gaila, kad tavo brolis rengiasi nykiai kaip koks nuoboda verslininkas.

Angelika šyptelėjusi tyliai nusijuokė ir, paėmusi Tarą už parankės, nuvedė ją prie draugų būrelio.

- Maiklas čia tik dėl manęs. Jis vengia viešumo. Bet kartais pasinaudoja jo teikiamais privalumais.

Angelika linksmi žybtelėjo akimis į jo pusę.

- Tai trečias mūsų pobūvis, tikriausiai tai glosto jo savimeilę ir atperka dideles baro sąskaitas. Čia daug gražių merginų, o vyrų, su kuriais jos galėtų pafliртуoti, - mažai. Tiksliau,

tokių, kuriems rūpėtų moterys.

Tara nužvelgė jos palydą ir pritariamai linktelėjo galvą. Kur pažvelgsi – vien moterys. Abejotinos orientacijos vyrukai, nors jų irgi nemažai, ne itin galėjo pasigirti vyriškumu. Net elitui nepriklausę jaunuoliai pernelyg išsidabinę, išpešiotais dažytais antakiais ir paurusvintais skruostais. Nė vieno, kuriuo būtų galima susidomėti, *nė vieno*.

Taros pažinoti vyrai buvo šaunūs tamsiaplaukiai ir linksmi. Bet visa tai buvo jau seniai. Paskutinį kartą buvo įsimylėjusi jausmingą, akis mėgusį paryškinti muzikantą, bet tai buvo, kai dar mokėsi kolegijoje. Pastaruoju metu ji bendravo tik su galimais investuotojais prie šampano taurės. Tiesa, dar su žiniasklaida. Su spaudos atstovais bent paflirtuodavo.

- Tiesą sakant, man rūpi, kur dingo Fernanda.

Angelikos balsas buvo nerūpestingas, bet Tara pajuto, kad ji susirūpinusi.

- Tikiuosi, ji liko namie, bet gal atėjo su tavimi?

Tara apsižvalgė. Fernos nematė jau kuris laikas.

- Ji kažkur *čia*... nuėjo pašokti. Bet pamačiusi

Maiklą galėjo ir pasislėpti kur nors tualete. Ji turėjo daug skaudžių išgyvenimų. O brolis įkyriai ją seka.

- Maiklas nori gero... rūpinasi, nes jaučiasi atsakingas. Jam irgi nelengva, tenka prižiūrėti dvi našlaites.

Angelika papplekšnojo jai ranką ir Tara prisiminė jų gyvenimo istoriją. Maiklas, regis, buvo priverstas mesti gana sėkmingą renginių su aktoriais ir modeliais vedėjo darbą, kai motina ir patėvis žuvo per automobilio avariją. Per vieną naktį visoje Europoje žinomas vakarėlių liūtas tapo rimtas, tylus ir ramus. Kaip sakydavo Airijoje gyvenanti jos senelė? „Kekšių pilni vienuolynai.“ Ar kažkaip panašiai. Vis dėlto globėjiškas elgesys slėpė kitados karštą jo būdą.

- Jo nuomone, mados atstovai yra egoistai, pagiežingi ir kvaili - visa tai jis patyrė dar tada, kai buvo jaunas. Tau vertėtų su juo susipažinti. Turėtum jį nuraminti. Beje, reikėtų pasikalbėti ir apie mano suknelę.

Šių žodžių Tara jau seniai laukė. Vis dėlto, nurijusi besiveržiančius iš burnos padėkos žodžius, tik šaltai linktelėjo galva.

- Žinoma. Kai turėsi laiko....